

A tehdy jsem si myslela, že mezi námi je propastný rozdíl. Dnes už vím, že každá z nás jen skrývala něco jiného.

Jednou večer jsem ji potkala u vchodu. Stála tam s rukama v kapsách.

„Pojď se mnou na diskotéku.“

Zasmála jsem se: „To není nic pro mě.“

„Právě proto bys měla jít.“

Usmála se, a tak jsem šla.

Hudba byla hlasitější než všechno, co jsem do té doby znala. Světla se pohybovala po stěnách. Někdo se smál. Někdo tančil. Někdo pil. Poprvé jsem měla pocit, že stojím uprostřed světa, do kterého nepatřím. A přesto mě něco nutilo zůstat.

Když jsem se vrátila domů, nemohla jsem spát. Sedla jsem si k počítači. Otevřela chat. A napsala zprávu člověku s přezdívkou Playboy. Nevím, proč právě jemu. Možná náhoda. Možná ne. Odepsal téměř okamžitě. Pak znovu. A znovu. Začali jsme si psát. Dny. Týdny. Možná ještě déle. Nepamatuji si všechna slova. Pamatuji si pocit. Že na druhé straně někdo opravdu je.

Brzy jsme si začali volat. Zarazilo mě, když jsem poprvé slyšela jeho hlas. Byl klidný. Jistý. Starší, než jsem čekala. Měla jsem pocit, že ví přesně, co chce říct. Zatímco já většinou nevěděla ani to, co cítím. Když navrhl setkání, souhlasila jsem. Překvapivě rychle. Možná rychleji, než bych dnes dovolila své vlastní dceři. Pamatuji si ten den. Srdce mi bušilo až v krku. Dlaně jsem měla studené. Pořád jsem přemýšlela, jestli ho poznám.

Pak jsem ho uviděla. Stál opřený o zábradlí. Zele-
nomodré oči. Úzké rty. Starší než já. Mnohem starší,

než působil na obrazovce. Jarda Vosička. Playboy měl najednou skutečné jméno.

„Proč jdeš tak pozdě?“

Ani ne pozdrav. Ani úsměv. První věta. První otázka. První pocit. Nevěděla jsem proč, ale něco mě píchlo pod žebry. Jen na okamžik. Tak krátce, že jsem to přešla.

„Promiň,“ zamumlala jsem.

Šli jsme dál. Mluvili. Smáli se. A já si ten malý okamžik vysvětlila jinak. To se přece stává. Lidé mají různé nálady. Různé dny. Dnes už vím, že některé věci přijdou velmi tiše. Tak tiše, že je člověk zamění za šum větru.

Po schůzce jsme si dál psali. Někdy jsem odpověděla hned. Někdy až druhý den. Když jsem neodpověděla dlouho, přišla další zpráva. A další. A pak:

„Proč mě ignoruješ?“

Pamatuji si, jak jsem se na tu větu dívala. Dlouho. Nevěděla jsem proč. Jen jsem cítila zvláštní povinnost odpovědět.